

Boj o Oko Izis

Lara kráčala dlhým schodiskom, na ktorých vrchole boli veľké dubové dvere zdobené modernými rytinami. Ešte zopár krokov a stretne sa s tou, o ktorej všetci hovoria, že je beštia. Stále nemohla uveriť, že jedna žena dokáže vykonať také zverstvá a to len kvôli peniazom a sláve. Znetvorit' ľudí a odsúdiť ich na podzemie. To je príliš kruté. Lara by takéto niečo nikdy neurobila. No práve *ona* pred niekoľkými rokmi zabila hneď niekoľko ľudí. Honba za Potomkom ju stála priveľa síl a to nielen tých fyzických ale aj psychických. Bola nútená odstrániť z cesty Larsona, ktorý pôsobil tak sympaticky. Pokojne by sa s ním aj spriatelila. Ďalej ďalší dvaja z Natlinej ochranky. Tým sa chcela vyhnúť. *Varovala ich*. No oni si šli bezhlavo po svojom. Nemala na výber. *Musela to urobiť*.

Potlačila dvere a tie sa s buchotom otvorili. Pred očami sa jej objavila malebná kancelária s kvetmi v kvetináčoch a s akváriami po bokoch. Stĺpy podopierajúce strop boli podobné tým z dórskeho sluhu, no podoba bola len nepatrná.

Za stolom sedela vysoká postava v čiernom hodvábnom kostýme a s blond'avými vlasmi dĺžkou po ramená. Na stole pred ňou videla žezlo, v ktorom bol zasadený artefakt, ktorý potrebovala. Drobný, no nesmierne mocný. Taký krásny. Tyrkysová farba ožiarovala mierne tmavú miestnosť a pôsobila trochu omamujúco, až sa Lara chcelo spať.

"Á, slečna Croft! Predpokladám, že ste pripravená," ozvala sa Sophia priateľským tónom a s úsmevom na malej vychrtlej tvári.

"A na čo, slečna?"

"Nuž, na odber mojich kníh. Viete, s vaším životným štýlom by ste predstavovala perfektnú kampaň pre moje produkty. Len premýšľajte, nepotrebovala by ste už viac tie pochybné zbrane."

"No podľa mňa by som mala pochybnú tvár už len z vašich predošlých experimentov!"

"Mojich čo?!"

"Ach áno. Oni sú stále živý, Sophia. Žijú v metre a ani netušíte ako zúria. A chcem len povedať to, že potrebujem to Oko," riekla a natiaľ sa po žezle.

"Ach no samozrejme," zasmiala sa a schytila žezlo, "vo vašom ďalšom živote."

A vybehla z kancelárie zadnými dverami.

Lara ostala stáť ako obarená. Neverila vlastným očiam. Odmietla jej dať svoj artefakt aj napriek faktu, že mala zbrane, ktoré by ju mohli rozmetať na kúsky. Neváhala a tasila svoje twin pistols a vybehla za ňou.

"Nikdy sa vám to nepodarí, Lara!" smiala sa stojac na druhej strane, pred veľkým ostatným drôtom.

Vtom sa vzniesla do vzduchu, preletela cez cestu plnú nabúraných áut a zastavila sa až hore na druhom mrakodrape. Vtedy po nej začala šľahať mocné zelené blesky, ktorými mohla Laru zabiť.

Inštinktívne sa schovala za budovu a obehla ju z jednej strany. Pohybovala sa potichu, no dostatočne rýchlo aby mohla uniknúť zeleným bleskom.

Vtom sa o niečo potkla a spadla na chodník, po ktorom bežala. Zranila si koleno a prederavila svoje kožené nohavice.

"Do šľaka s tebou, Sophia," zanadávala a pozrela sa, o čo narazila. Zbadala tam pohodený raketomet. S námahou si ho vzala a skontrolovala zásoby rakiet. Hlavica bola prázdna, no našťastie Lara po ceste sem našla zopár užitočných rakiet.

"Tak čo, Lara, vzdali ste to?!" smiala sa Sophia stojac vysoko na budove.

Vtedy Lara vyskočila spoza rohu.

"Zožer toto, pobehtica!" a vystrelila na ňu raketu. Tá letela priamo na ňu a trafila ju. Sophia ale zostala celá, no z tej výšky spadla dolu na zem.

"Teraz rozhodne len zotrvalosť, Lara," oznámila Sophia a tasila svoje žezlo. Celá od krvi hľadela priamo do Larinej tváre hľadajúc tam známky strachu a únavy.

"Toto ti nedarujem Sophia," odvetila pohrdajúc jej slovami a tasila svoje pištole.

Začal sa boj. Sophia zmenila útok. Teraz nestrielala zelené blesky, no teraz útočila samotným artefaktom, ktorý bol natoľko ostrý, že ju ním mohla nabodnúť. Lara nemala na výber. Strielala z pištole a skokmi sa vyhýbala Sophiinim útokom.

Napokon Sophia Laru odtlačila až ku ostatnému plotu, ku hromade havarovaných áut.

"Tak tu je koniec, Lara!" smiala sa a mávala žezlom nad hlavou vyslovujúc akési zaklínadlá.

Vtom si Lara s hrôzou všimla, čo Sophia robí. Otvárala zem pri ostatnom plote za Larou. V očiach jej videla pekelný výraz a jama sa taktiež veľmi nelíšila od pekla.

"Je mi to ľúto, Sophia," riekla Lara vystrelila na Sophiu hák a silným pohybom potiahla za lano. Sophiu to zhodilo do vytvorenej jamy, no stále sa držala jej okraju.

"Čo to robíš? Takto artefakt nezískaš! Vytiahni ma!!!" vrieskala a jej hlas sa ozýval neobývanou ulicou a jeho ozvena sa odrážala a znela v ušiach aj trikrát.

"Najprv artefakt Sophia!" kričala Lara prekrikujúc horúci vietor, ktorý vychádzal z jamy.

"Neudržíš nás obe, Lara! Spadneme obe! A tak nebude mať Oko ani jedna!"

Smiala sa nad situáciou, v ktorej sa ocitla.

"Uvedom si, že takto ma nezabiješ, Lara! Nikdy! Som nesmrteľná vďaka Oku!"

Lara vytiahla nôž a prerezala lano. Sophia vydala hlasný výkrik, ktorého ozvena tupila Larine uši ešte dlho po tom, čo bola Sophia na dne.

"Takto to skončiť muselo," riekla Lara a vtedy si všimla, že oko Izisu sa vznáša nad priepasťou a priepasť sa pomaly uzatvára.

Lara si pomaly vzala artefakt a dverami sa vrátila späť do reality cítiac sa zas ako normálny človek.